ΕΤΟΣ Β'.

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 1 Νοεμβρίου, 1851.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 25.)

—

Πάντοτε τὰ δύο φῦλα παρακολουθοῦσι τὸ ἓν τὸ ἄλλο ἀμοιβαίως μιμούμενα· ὑψοῦνται, ἐνθαρρύνονται, διαφθείρονται, ἢ ἐκχαυνοῦνται ὁμοῦ. Ἐπὶ τῶν Ἱπποτῶν καὶ Σταυροφόρων συνεστρατοπεδευσαν αἱ γυναῖκες μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ἀφίνουσαι τὰς γλυκείας καὶ τρυφερὰς τοῦ φύλου αὐτῶν κλίσεις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὰς ἐνασχολήσεις τῶν ἀνδρῶν. Καὶ πάλιν, ὅταν ἐλάμβανε χώραν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ μεταβολὴ ἐκεινη, καθ' ἣν ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ ὡραῖαι τέχναι ἀνεγεννῶντο, συνεμεταβλήθησαν συγχρόνως καὶ αἱ ἰδέαι καὶ αἱ ἐνασχολήσεις τῶν περιφήμων τότε γυναικῶν. Ἴσως αἱ γυναῖκες, ἀφ' οὗ ἐπὶ τῶν Ἱπποτικῶν χρόνων διεφιλονείκησαν πρὸς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀξίαν τῆς ἀνδρίας, ἠθέλησαν ἔπειτα, προς βεβαίωσιν τῆς κατὰ πάντα ἰσότητος τῶν δύο φύλων, ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι εἶχον τοσαύτην εὐφυΐαν, ὅσην καὶ γενναιότητα, καὶ νὰ καθυποτάξωσι προσέτι διὰ τῶν προτερημάτων ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐξουσίαζον διὰ τοῦ κάλλους. Πολλαὶ τούτων ἠθέλησαν νὰ ἑνώσωσιν ἅπαντα σχεδὸν τῶν γνώσεων τὰ εἴδη, καί τινες αὐτῶν ἐπέτυχον. Ἀλλ' ἂς προσθέσωμεν, ὅτι ἡ σοφία τοῦ καιροῦ ἐκείνου συνίστατο εἰς τὸ μανθάνειν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ σκέπτεσθαι, τὸ δὲ πνεῦμα, μᾶλλον ἐνεργητικὸν παρὰ ἐκτεταμένον, μὴ δυνάμενον εἰσέτι νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς βαθύτητος αὐτῶν, ἐθεώρει τὰς ἐπιστήμας, ὡς παρακαταθήκην ἐντὸς τῶν βιβλίων περιεχομένην, τὴν ὁποίαν διὰ μόνης τῆς μνήμης ἐδύνατο ν' ἀποκτήσῃ.

Προκειμένου δὲ λόγου περὶ προτερημάτων καὶ εὐφυΐας, πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὸ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον μελετᾷ, τὸ πνεῦμα τῆς μνήμης, τὸ ὁποῖον συναθροίζει, τὸ δημιουργικὸν τῆς φαντασίας πνεῦμα, καὶ τὸ πολιτικὸν ἢ ἠθικόν, τὸ ὁποῖον κυβερνᾷ τὰς κοινωνίας.

Ἂς ἴδωμεν ἔπειτα, μέχρι τίνος βαθμοῦ τὰ τέσσαρα ταῦτα εἴδη τοῦ πνεύματος ἀνήκουσιν εἰς τὰς γυναῖκας, ἂν ἡ φυσικὴ τῶν ὀργάνων αὐτῶν ἀδυναμία, ἐξ ἧς προέρχεται τὸ κάλλος, καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν ἡ ἀνησυχία, ἂν ἡ πληθὺς καὶ ἡ ποικιλία τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν, ἀποτελοῦσα μέρος τῶν γυναικείων χαρίτων, ἂν ὅλα ταῦτα, λέγω, συγχωροῦσιν εἰς τὰς γυναῖκας τὴν ἐπίμονον ἐκείνην καὶ διαρκῆ προσοχὴν, ἥτις μόνη δύναται νὰ συνδυάσῃ συνεπῶς μακρὰν ἄλυσσον ἰδεῶν, συγχωνεύουσα πάντα τὰ ἀντικείμενα εἰς ἕν, διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὰ καθ' ὁλοκληρίαν, ἥτις ἀπὸ μιᾶς ἰδέας ἐξάγει πλῆθος ἰδεῶν, ὅλων συνδεδεμένων μετὰ τῆς πρώτης, ἢ ἀπὸ μέγαν ἀριθμὸν ἰδεῶν διεσπαρμένων ἐξάγει μίαν πρωτότυπον καὶ ἐκτεταμένην ἰδέαν, περιλαμβάνουσαν ἁπάσας τὰς ἄλλας.

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ πνεύματος εἶναι σπάνιον καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. Ἀλλ' ὅμως μεγάλοι τινὲς ἄνδρες ὑπῆρξαν κάτοχοι τούτου. Οὗτοι ὑψώθησαν εἰς τὸ ὕψος τῆς φύσεως, ὅπως γνωρίσωσιν αὐτήν. Ἔδειξαν εἰς τὴν ψυχὴν τὴν πηγὴν τῶν ἰδεῶν αὐτῆς, εἰς τὸ λογικὸν τὰ ὅρια αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν κίνησιν τῶν ὄντων τὴν ὁδοιπορίαν αὐτῶν. Οὗτοι ἐδημιούργησαν ἐπιστήμας, πλάττοντες ἀρχὰς,

καὶ ἐμεγάλυναν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καλλιεργοῦντες τὸ ἴδιον αὐτῶν λογικόν. Ἐὰν δὲ κάμμία γυνὴ δὲν ὑπῆρξεν ἐφάμιλλος τῶν περιφήμων τούτων ἀνδρῶν, εἶναι τοῦτο σφάλμα τῆς ἀνατροφῆς, ἢ τῆς φύσεως; Ὁ Καρτέσιος ἐγκωμίασε τὸ φιλοσοφικὸν πνεῦμα τῶν γυναικῶν. Ἴσως εὗρισκεν εἰς αὐτὰς τὴν σαφήνειαν, τὴν τάξιν καὶ τὴν μέθοδον; Ἀλλ' εὕρισκεν ἐπίσης τὴν βάσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος, τὴν ἀμφιβολίαν, εὕρισκεν ἐκεῖνο τὸ ψυχρὸν λογικόν, τὸ ὁποῖον βαδίζει, χωρὶς νὰ σκονδάπτῃ, καὶ μετρᾷ ὅλα του τὰ βήματα; Τὸ διαπερασικὸν καὶ ὁρμητικὸν αὐτῶν πνεῦμα ὁρμᾷ καὶ ἀναπαύεται· ἔχει πλειότερα ἀναπηδήματα ἢ ἀγῶνας. Ὅ,τι δὲν εἶδεν εἰς μίαν στιγμὴν, ἢ δὲν τὸ βλέπει, ἢ ἀπαξιοῖ, ἢ ἀπελπίζεται νὰ τὸ ἴδῃ. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξον τὸ νὰ μὴν ἔχωσιν αἱ γυναῖκες τὴν ἐπίμονον ἐκείνην βραδύτητα, ἥτις μόνη ἀνερευνᾷ καὶ ἀνακαλύπτει τὰς μεγάλας ἀληθείας.

Ἡ φαντασία φαίνεται μᾶλλον τῆς φύσεως αὐτῶν πλεονέκτημα. Τῶν γυναικῶν ἡ φαντασία ἔχει τι μοναδικὸν καὶ παράδοξον. Τὰ πάντα ζωγραφίζονται εἰς αὐτὰς ζωηρότατα, αἱ εὐκίνητοι αὐτῶν αἰσθήσεις, διατρέχουσαι ταχέως πᾶν ἀντικείμενον, ἀντιλαμβάνονται τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀνυψοῦται καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι πάντοτε πλησίον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδωμεν, ἕως ποῦ ἡ φαντασία αὕτη, ἐφαρμοζομένη εἰς τὰς τέχνας, δύναται ν' ἀναπτύξῃ ἐν αὐταῖς τὸ προτέρημα τοῦ δημιουργεῖν καὶ τοῦ ἐξεικονίζειν τὰ πράγματα, ἔτι δὲ, ἐὰν ἔχωσιν αὗται τὴν φαντασίαν τόσον ἰσχυρὰν, ὅσον εὐκίνητον καὶ ζωηρὰν, καὶ ἐὰν τὸ εἶδος αὐτῆς δὲν μετέχῃ ἀναγκαίως τῶν ἐνασχολήσεων, τῶν ὀρέξεων, τῶν ἡδονῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀδυναμιῶν, καὶ ἐὰν, τέλος, τὰ νεῦρα αὐτῶν, ὡς τρυφερώτερα, φοβούμενα τὰς ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις, δὲν ζητῶσι γλυκυτέρας ἀρχὰς πρὸς ἀνάπαυσιν. Ὁ ἀνὴρ, ἐνεργητικὸς πάντοτε, εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς μεγάλας ταραχάς. Ἡ φαντασία τοῦ ποιητοῦ τρέφεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων, εἰς τὰ χείλη τῶν ἠφαιστείων κρατήρων, ἐπὶ τῶν θαλασσῶν, ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς μάχης, ἢ ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων, καὶ ποτὲ δὲν αἰσθάνεται κάλλιον τὰς ἡδονικὰς καὶ τρυφερὰς ἰδέας, παρ' ἁφ' οὗ ὑποφῇ μεγάλους κλονισμούς. Αἱ γυναῖκες ὅμως διὰ τὴν καθεσηκυῖαν καὶ μαλθακὴν αὐτῶν ζωὴν, δοκιμάζουσαι ὀλιγώτερον τὴν ἀντίθεσιν τοῦ ἡδέος καὶ τοῦ φοβεροῦ, δύνανται τάχα νὰ αἰσθανθῶσι καὶ νὰ ζωγραφίσωσι καὶ αὐτὸ τὸ εὐάρεσον, ὡς οἱ ἄνδρες, οἵτινες, ῥιπτόμενοι εἰς τὰς ἐναντίας ταύτας θέσεις, διαβαίνουσιν αἰφνηδίως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς αἰσθήματος εἰς τὸ ἄλλο; Ἴσως ἡ φαντασία αὐτῶν, καί τοι ζωηρὰ, ὁμοιάζει κατοπτρον ἀντανακλῶν ὅλα, ἀλλὰ μηδὲν δημιουργοῦν.

Ἐξ ὅλων τῶν παθῶν ὁ ἔρως εἶναι, τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες αἰσθάνονται καὶ ἐκφράζονται κάλλιον. Ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων παθῶν ἀσθενῶς πάσχουσι καὶ κατὰ συμπάθειαν. Ὁ ἔρως, ἀνήκων εἰς αὐτὰς, εἶναι τὸ θέλγητρον καὶ ἡ χαρὶς τοῦ βίου αὐτῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ζωγραφίζωσιν αὐτὸ μετὰ πλειοτέρας ἐπιτυχίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὑποχρεοῦνται, ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων καὶ τῆς συστολῆς τοῦ φύλου αὐτῶν, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας χάριτος τινὸς, καθηδυνούσης πᾶν τὸ περὶ αὐτὰς, εἰς τὸ νὰ κρύπτωσι μέρος τῶν ἰδίων αἰσθημάτων, τὰ αἰσθήματα ταῦτα, ἀείποτε ξενοχωρούμενα, δὲν πρέπει νὰ ἐξασθενῶσι παρ' αὐταῖς κατ' ὀλίγον καὶ νὰ ἔχωσιν ὀλιγωτέραν ἐνέργειαν παρὰ τὰ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες, τολμηροὶ καὶ ὑπερβολικοὶ πάντοτε ἀτιμωρητὶ, δίδουσιν εἰς τὰ πάθη ὅσον βαθμὸν θέλουσι, καὶ τὰ ἰσχυροποιοῦσι μάλιστα, ἀναπτύσσοντες αὐτά. Καὶ ἡ μὲν ἐφήμερος ξενοχωρία ἐξάπτει τὰ πάθη, ἡ δὲ διαρκὴς νεκρώνει αὐτὰ, ἢ παντελῶς ἀποσβύνει.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ πνεύματος τῆς τάξεως καὶ τῆς μνήμης, τὸ ὁποῖον κατατάττει γεγονότα καὶ ἰδέας οὕτως, ὥστε ν' ἀνευρίσκῃ ἐν καιρῷ αὐτὰ, ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα τοῦτο μετέχει πολὺ τῆς ἕξεως καὶ τῆς μεθόδου, δὲν βλέπομεν, διὰ ποῖον λόγον ἀμφότερα τὰ φῦλα νὰ μὴν ἐπιτυγχάνωσιν ἐπίσης κατὰ τοῦτο. Ἐν τοσούτῳ, δι' αὐτὴν τὴν πληθὺν τῶν ἀναγκαίων γνώσεων, ἐξ ὧν παράγεται ἡ πολυμάθεια, πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, ἂν εἰς τὰς γυναῖκας ἡ ὑπερβολὴ τοῦ κόπου δὲν ἐπιφέρῃ τὴν ἀηδίαν.

Τῷ ὄντι λοιπὸν τὸ ἀνυπόμονον αὐτῶν, καὶ φυσική τις ἐπιθυμία μεταβολῶν, μετέχουσα ἐφημέρων καὶ ὁρμητικῶν ἐντυπώσεων, δὲν συγχωρεῖ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ πολὺ τὸ αὐτὸ εἶδος σπουδῆς, καὶ οὕτω ν' ἀποκτήσωσι βαθείας καὶ ἐκτεταμένας γνώσεις; Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἰδιότητες τοῦ πνεύματος ἀποκλείουσαι ἀλλήλας. Ἀδύνατον ἡ αὐτὴ χεὶρ, ἥτις κόπτει τὸν ἀδάμαντα, νὰ σκάπτῃ καὶ τὸ μεταλλεῖον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 26.)

=:o:=

— Νομίζεις, Μελκοῦρε, εἶπεν ἡ Ἀρμαντίνη συνελθοῦσα, ὅτι τὸ τρομερὸν κακὸν, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἀδελφή μου.... — Τί λέγεις, ὡραία Ἀρμαντίνη; αὐτὴ ἐξ ἐναντίας ἐπλήρωσεν ὅλας μου τὰς εὐχάς. — Τί ἀκούω, Μαρία, σὲ παρεκάλεσα μὲ φαίνεται... — Νὰ μὴ τὸν δεχθῶ διὰ σὲ, ἀλλὰ δι' ἐμαυτήν!.. — Ἄ! ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Δυμόντης, ὁ τρόπος εἶναι ἐξαίρετος Ἠπατήθημεν, ἀγαπητόν μου τέκνον· τὴν ἀδελφήν σου προτιμᾷ· πρέπει νὰ ὑπομείνῃς καὶ νὰ δώσῃς μετὰ χαρᾶς τὰ πρωτοτόκιά σου. — Δὲν εἶναι θυσία, εἶπεν ἡ Ἀρμαντίνη, ἐπειδὴ καὶ βεβαιόνει τὴν εὐτυχίαν τῆς Μαρίας. — Δὲν ἐπρόσμενον ὀλιγότερον ἀπὸ σὲ, ὑπέλαβεν ὁ Μελκουρος, καὶ λαμβάνω πρὸ καιροῦ μεγίστην ἡδονὴν, προσφέρων εἰς σὲ τὸ γλυκὺ τῆς ἀδελφῆς μου ὄνομα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πάντα φαίνονται συνεργοῦντα εἰς τὰς εὐχάς μου, νὰ τολμήσω νὰ σᾶς παρακαλέσω διὰ νὰ τὰς πληρώσετε, ταχύνοντες τὴν εὐτυχεστέραν τῆς ζωῆς μου ἡμέραν; Τὰ καθήκοντα, εἰς τὰ ὁποῖα μὲ καθυποβάλλει ὁ βαθμὸς, τὸν ὁποῖον κατεδέχθησαν νὰ μὲ δώσωσιν, ἐνδέχεται ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην στιγμὴν, νὰ μὲ ὑποχρεώσωσιν εἰς μεγάλην ἀπουσίαν· καὶ ἂν μέλλω ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου Μαρίαν νὰ χωρισθῶ, πρέπει νὰ φέρω τοὐλάχιστον τὸ ὄνομα τοῦ νυμφίου της. — Νὰ χωρισθῶμεν, λέγεις, τότε πλέον δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ σὲ ἀκολουθήσω; — Καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ Δυμόντης, ἡ προῖκα εἶναι ἕτοιμος· τὴν κυριακὴν ἡ κήρυξις· καὶ ὁ γάμος εἰς ὀκτὼ ἡμέρας. Δὲν ἀρκεῖ; — Εἶναι ταχύτερον παρ' ὅ,τι ἐτόλμων νὰ ἐλπίζω· ἀλλ' ἴσως ἡ ἀγαπητή μου εὕρῃ, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀργοπορία... — Τρέμω πολλὰ μήπως προσαχθῇς νὰ ἀναχωρήσῃς. — Τὴν πέμπτην λοιπὸν, περιπόθητε γαμβρέ! Ἔχομεν διὰ τὰς ἑτοιμασίας καιρόν· πίστευσόν μοι, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη θέλ' εἶσθαι ἐκ τῶν ὡραιοτέρων τῆς ζωῆς μου.

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ὅλος τοῦ Δυμόντη ὁ οἶκος ἀνήκει ἀπὸ τῆς ζωηροτέρας χαρᾶς τὰς κραυγάς. Ὁ γάμος ὑπῆρξε λαμπρὸς καὶ συντεθειμένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς πολυαρίθμους φίλους τῶν δύο συζύγων. Ἡ Μαρία ἐφάνη πλέον εὐγενὴς, πλέον παρὰ ποτὲ θελκτική, καὶ ἤνωσεν ὅλων τὰς ψήφους, ἡ δὲ Ἀρμαντίνη, τὴν ὁποίαν ἡ φυσική της ἀγαθότης ἐμπόδισε τὸν παραμικρὸν νὰ συλλάβῃ φθόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀδελφῆς της, ἔδωκε πάλιν εἰς τὰς συνήθεις οἰήσεις της, καὶ ἔβλεπεν εἰς τὰς ἁπλὰς προσφορὰς, τὰς ὁποίας πρὸς αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν τῆς νυμφευθείσης ἐπρόσφερον, νέον ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο, ὅτι εἰς ὅλων ἐνεργεῖ τὰς καρδίας. Αὐτὴ ἡ ἀπάτη ηὐξήνθη ἀκόμη εἰς τὸν χορὸν, ὅστις τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐτελείωσεν ἡμέραν. Ὅλοι οἱ νεανίσκοι οἵτινες εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Δουμόντου ἐσύχναζον, εὑρέθησαν τότε ἠνωμένοι. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, οἵτινες μὲ τὰς γελοιώδεις τῆς Ἀρμαντίνης ἠρέσκοντο οἰήσεις, παρετήρουν τὴν θέσιν τῆς ὡραίας οἰηματικῆς, ἥτις μὲ χαμηλωμένους ὀφθαλμοὺς, καὶ μόλις ἀποκρινομένη, κατεδικάζετο τρόπον τινὰ, εἰς σιωπὴν καὶ ἀκινησίαν, οἰκτείρουσα ὅσους τὴν περιεκύκλουν· καὶ δὲν ἤρεσεν εἰς κανένα, φοβουμένη μήπως εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀρέσκῃ.

Τελευταῖον ὁ χορὸς ἤρχισε συντεθειμένος ἀπὸ τὴν νυμφευθεῖσαν, καὶ τὸν νυμφίον της, ἀπὸ τὴν Ἀρμαντίνην, ἀπὸ δύο συγγενεῖς νεάνιδας πολλὰ ὡραίας, καὶ ἀπὸ τρεῖς ἐκ τῆς ὁμηγύρεως νεανίσκους, ἐκλεχθέντας ἀπὸ τὸν Δουμόντην, ὡς φίλους τοῦ Μελκούρου, καὶ ἐξέχοντας εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Εἰς τὸ πρῶτον τοῦ χοροῦ σχῆμα παρατηρεῖ ἡ Ἀρμαντίνη ὅτι ὁ συγχορευτής της ἀποφεύγει νὰ τῆς δώσῃ τὴν χεῖραν. Αὐτὸ τὸ παράξενον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἤθελε πληγώσει πᾶσαν ἄλλην, τὴν ἐκπλήττει κατ' ἀρχάς· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ συγχορευτὴς ἀκολουθεῖ, ἐνεργῶν ὡσαύτως, τῆς οἰηματικῆς ἡ φιλαυτία τὴν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ παρευθὺς, ὅτι εἶναι ἀπὸ φρόνησιν, καὶ διὰ νὰ μὴν ἐγγίσῃ χεῖρα, τὴν ὁποίαν δὲν ἤλπιζέ ποτε νὰ λάβῃ. Εἰς τὸ δεύτερον σχῆμα δὲν δοκιμάζει ὀλιγώτερον ἡ Ἀρμαντίνη θαυμασμὸν, βλέπουσα τὸν συγχορευτήν της, ὅστις ἦτον ὁ καλλίτερος χορευτὴς, νὰ ταράσσηται χορεύων μ' αὐτὴν, νὰ πλανᾶται, νὰ χάνῃ τὸν ῥυθμὸν, καὶ νὰ συγχέῃ τὸν χορόν. — Τί ἔχεις λοιπὸν Κάρολε; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Μελκοῦρος. — Τίποτε, φίλε μου, ἀποκρίνεται αὐτὸς, βαθέως ξενάξας. — Ἄλλο πάλιν θῦμα! λέγει καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀρμαντίνη· ἐὰν ἀκολουθῇ οὕτω, θέλω βιασθῆ νὰ παραιτήσω τὸν χορόν. « Ὁ εἰς τὰ δεξιά της εὑρισκόμενος νεανίσκος τελευταῖον, βιαζόμενος νὰ τῆς δώσῃ τὴν χεῖρα, καὶ κάμνων τὴν μεγάλην τοῦ χοροῦ σειρὰν, ἴσταται αἰφνηδίως· ἡ ζωηροτέρα μεταβολὴ ζωγραφεῖται εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὅθεν παρακαλεῖ ἕνα τῶν φίλων του νὰ τελειώσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν χορόν. » — Ἐνχλήθης ἴσως, Γερκοῦρε; τὸν ἐρωτᾷ παρευθὺς ἡ Μαρία. — Δὲν εἶναι τίποτε, κυρία, δὲν εἶναι τίποτε· ἠσθάνθην αἰφνηδίως τοιοῦτον θάμβος... Ἀρχίζει τώρα ν' ἀφανίζηται. — Ἰδοὺ πολλὰ εὐτυχὴς χορός! ἐφώναξεν γελῶν ὁ Δυμόντης. Ἡ δὲ Ἀρμαντίνη πεπεισμένη ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη αἰτία, ἐλυπεῖτο εἰλικρινῶς διὰ τὴν δύναμιν τῶν χαρίτων της. Ἡ ἀγαθὴ καὶ καλὴ Μαρία δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον παρὰ τὴν ἀδελφήν της εὔπιστος. Καὶ ὁ Μελκοῦρος διά τινων σημείων, τὰ ὁποῖα πρὸς ἀλλήλους οἱ χο-

ρευταὶ ἔκαμνον, ἐξοχάσθη ὅτι ἐσυμφώνησαν νὰ εὐφρανθῶσι μὲ βλάβην τῆς γυναικαδελφῆς του.

Ἀφοῦ ὁ χορὸς ἐτελείωσεν, ἦλθεν ἡ Ἀρμαντίνη νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς νυμφευθείσης, καὶ ἐφανέρωσε πρὸς αὐτὴν τὴν οὐγχυσιν τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε, τοιοῦτον προξενοῦσα ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς αὐτὴν πλησιάζοντας.

(*Ακολουθεῖ*).

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΥΠΟ ΙΩΝΑ ΚΙΓΓ.

Ἡ Πανδώρα, Ἑλληνικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, ἀπαντᾷ εἰς τὸ βλάσφημον τοῦτο βιβλίδιον ἐν ὀλίγοις, ἀλλ' ἀπαθέστατα καὶ σοφώτατα, καὶ ἐκ τῶν γραφομένων ἀποδεικνύει ὅτι μάτην μοχθεῖ ὁ εἰρημένος ψευδαπόστολος νὰ ἐνσπείρῃ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καρδίας αἰσθήματα αἱρετικά. Μεταφέρομεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Μέλισσαν τὴν ὡραίαν ταύτην διατριβὴν συνιστῶντες αὐτὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὡς καταλληλοτάτην εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

» Εἰς τοῦτον τὸν πεπλανημένον κόσμον ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἀλήθεια; ἐρωτᾷ » ὁ συγγραφεὺς ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ προοιμίου » του. Περὶ τούτου δὲν νομίζομεν ἡμεῖς αὐτοὺς κε » κλημένους νὰ τῷ ἀποκριθῶμεν. Περὶ ἑνὸς ὅμως » δυνάμεθα νὰ τὸν βεβαιώσωμεν, ὅτι καὶ ἂν ἡ ἀλή» θεια εὑρίσκεται ὅλη εἰς τὸ βιβλιάριόν του, καὶ ἂν » οἱ Ἕλληνες διατελῶμεν κυλινδούμενοι ὅλοι εἰς τὸ » ψεῦδος, τοιαύτη εἶναι ἡ πώρωσις ἡμῶν, ὥστε θέ» λομεν ἐμμείνει εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ θέλομεν ἀποκρού» σει τὴν ἀλήθειαν τοῦ βιβλίου τοῦ Κ. Κίγγ. Λέγει » ἴσως σοφώτατα πράγματα· ἀλλὰ, ἃς μᾶς πιστεύσῃ, » τὰ λέγει εἰς ὦτα οὐκ ἀκουόντων καὶ οὐδέποτε ἀ» κουσόντων. Ἂν διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν πραγματείαν » του ἐδαπάνησεν, ἢ ἄν τις ἑταιρία τῷ προκατέλα» βεν, κρῖμα εἰς τὴν δαπάνην των, ἐπὶ ματαίῳ ἐ» ζημιώθησαν. Τὸ βιβλίον του ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν » λέγῃ, εἶναι δι' ἡμᾶς χαρτὶν ἄγραφον. Ἴσως ἐξ » ἀβελτηρίας ἀποκρούομεν οὓς παραθέτει ἡμῖν μαρ» γαρίτας. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀβελτηρίαν ταύτην ἔχου» σιν ἀπόφασιν νὰ ἐμμείνωσιν οἱ Ἕλληνες, καὶθὰ » ἐμμείνωσιν.

« Ὁ Κ. Κὶγγ ὅμως δὲν λέγει ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι » εἰς τὸ βιβλίον του, ἀλλ' εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς. » Εἰς τοῦτο ἔχει δίκαιον μέγα. Τῷ ὑπενθυμίζομεν « ὅμως ὅτι τῶν ἀληθειῶν τῆς γραφῆς κατεχράσθη « τοσοῦτον ἡ ἀνθρωπίνη σοφιστικότης, ὥστε ἐξ αὐ» τῶν ἤντλησαν τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀρχὰς των ὅλα, » καὶ τὰ πλέον ἀντίθετα χριστιανικὰ δόγματα, τὰ » ὀρθότερα ὡς καὶ τὰ μᾶλλον ἐσφαλμένα, καὶ αὐτὸ » τὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ βιβλιαρίου. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἔχομεν τὴν ἀδιόρθωτον ἀδυναμίαν νὰ πιστεύ» ωμεν τὸ ἡμέτερον ὡς τὸ μόνον ὀρθὸν, τὸ μόνον » συνεπὲς, τὸ μόνον οὐδὲ ἰῶτα μεταβαλὸν ἐκ τῆς » ἀρχαίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, τὸ μόνον τέλος » πάσης συζητήσεως κρεῖττον· καὶ τὴν κακίαν ἔχο» μεν οὐδὲ εἰς συζήτησιν νὰ ἔλθωμεν μετ' οὐδενὸς » περὶ τούτου, καὶ τὴν ἀκρισίαν ἀκόμη νὰ μὴ φθο» νῶμεν τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεως τῶν ὁμοδόξων τοῦ » συγγραφέως ἐκκλησιῶν, ἥτις κατεκερμάτισεν αὐτὰς » εἰς μυρίας ἀντιπάλους δόξας, καὶ τοῖς ἀφῆρεσε τὴν » ἑνότητα ἣν ἀπαιτεῖ ἡ ἰδέα τῆς Ἐκκλησίας. » Πρεσβεύομεν δὲ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ παραδεδεγ» μένα, γνωρίζοντες ὅτι ἡ ἀσθένεια καὶ δοκησισοφία » τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς ἐπὶ πραγμάτων ἀνωτέρων τῆς » ἐρεύνης αὐτοῦ, πολλάκις τὸν ἐκρήμνισαν εἰς αὐτῆς » τῆς ἀθεΐας τὴν ἄβυσσον.

» Ὁ Κ. Κὶγγ ἀπατᾶται φρονῶν ὅτι τὰ συνήθη » κατ' αὐτοῦ ὅπλα τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἀνατολικῆς » ἐκκλησίας εἶναι αἱ ὕβρεις, τὰ ἀναθέματα καὶ οἱ ἀ» φορισμοί. Τὸ ὅπλον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας » καὶ ὅλου αὐτῆς τοῦ πληρώματος κατὰ τῶν ἐντε» λῶς ματαίων ἀγώνων του ἦτον, εἶναι εἰς τὴν πε» ρίστασιν ταύτην, καὶ θέλει εἶσθαι διηνεκῶς, Ἡ » ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ. »

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, θέλων νὰ μετατοπίσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν καθέδραν ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ἔκτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς θέσιν καταλληλοτάτην τὸ πάλαι Βυζάντιον. Καὶ ἦσαν μὲν καὶ ἄλλαι αἰτίαι αἵτινες τὸν ἐκίνησαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ λόγος τοῦ νὰ στήσῃ τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον εἰς πόλιν, ὅπου ἡ ἐπικρατεστέρα θρησκεία νὰ ἦναι ἡ Χριστιανική.

Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν διαδέχονται οἱ τρεῖς υἱοί του, Κωνσταντῖνος Β'. Κωνστάντιος καὶ Κώνστας (337). Καὶ ὁ μὲν Κωνσταντῖνος πολεμῶν μετὰ τοῦ Κώνσταντος διὰ τὴν Ἀφρικὴν, ἐθανατώθη, οἱ δ' ἄλλοι δύο διεμοιράσθησαν τὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ ὁ μὲν Κωνστάντιος ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη, ὁ δὲ Κώνστας τὴν Ῥώμην καὶ τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας. Ὁ Κωνστάντιος φρονῶν τὰ τοῦ Ἀρείου, ἐπροξένησε μεγάλα κακὰ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, φερθεὶς κατ' αὐτῶν, ὡς οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ῥώμης κατὰ τῶν Χριστιανῶν γενικῶς.

Τὸν Κωνστάντιον διαδέχεται ὁ ἐξάδελφός του Ἰουλιανὸς (361), ἀνὴρ ἄξιος μὲν καὶ φίλος τῆς παιδείας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον λατρευτὴς τῆς πολυθέου θρησκείας. Προσεκλήθη δὲ Ἀποστάτης ἢ Παραβάτης διότι ἀπεστάτησεν ἐκ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Οὗτος ἐτάραξε πολὺ τοὺς Χριστιανοὺς, προσπαθῶν νὰ εἰσάξῃ τὴν εἰδωλελατρείαν. Εἰς τὸν κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον πληγωθεὶς ἀπὸ Χριστιανὸν ἱππέα, ἀπέθανε. Λέγεται δ' ὅτι εὐθὺς ὅτε ἐδέχθη τὴν πληγὴν, ἐπλήρωσε τὴν χεῖρά του αἵματος, καὶ ῥίψας αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα, ἐφώναξε. « Χόρτασε καὶ σὺ, Γαλιλαῖε, » ἤ, κατ' ἄλλους, « ἐνίκησας, Γαλιλαῖε. »

Τὸν Ἰουλιανὸν διαδέχεται ὁ Ἰοβιανὸς (363) εἰρηνικὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας ζηλωτὴς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἐφ' οὗ ἡ ἐκκλησία ἀπήλαυσε τὴν δόξαν ἣν ματαίως ἠγωνίσθη νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ ὁ Ἰουλιανός.

Τὸν Ἰοβιανὸν διαδέχεται ὁ Οὐαλεντιανὸς (364) ὅς τις καὶ κρατήσας ἀκολούθως τὴν Δύσιν, παρέδωκεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Οὐάλεντα τὴν Ἀνατολήν. Ὁ Οὐάλης, Ἀρειανόφρων ὤν, ἐφέρετο ἐχθρικῶς κατὰ τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἐνέπλησε μεγάλων ταραχῶν καὶ συγχύσεων τὴν βασιλείαν του.

Τὸν Οὐάλεντα διαδέχεται ὁ υἱὸς τοῦ Οὐαλεντιανοῦ Γρατιανὸς, ὅς τις καὶ ὑπερασπίζετο μεγάλως τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Θεοδόσιος ὁ Μέγας διεδέχθη καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως τὸν θρόνον. Εἶχε δ' οὗτος μέγαν ζῆλον διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, ὅθεν καὶ κατέπαυσε παντελῶς τὴν ἐν μέρει σωζομένην εἰδωλολατρείαν. Μ' ὅλον ὅτι δ' ἦτον ὁ Θεοδόσιος καὶ καλὸς καὶ ἥμερος, εἰς περιστάσεις ὅμως ἐδείκνυε θυμὸν ἄλογον, ὅς τις τὸν παρεκίνει εἰς κακουργίας, καὶ παράδειγμα οἱ Θεσσαλονικεῖς, τοὺς ὁποίους περικυκλώσας εἰς τὸ ἱπποδρόμιον μὲ ἀπάτην, ἐφόνευσεν ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας ἱκανὰς χιλιάδας αὐτῶν.

Σημ. Ἡ πρώτη Οἰκουμενικὴ σύνοδος ἔγινεν, ὡς πασίγνωστον, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, κατὰ τοῦ Ἀρείου, δοξάζοντος τὸ Ὁμοιούσιον. Ἐπὶ δὲ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ἡ δευτέρα Οἰκουμενικὴ σύνοδος κατὰ τῶν Μακεδονιανῶν, τῶν δοξαζόντων τὸ Ἅγιον πνεῦμα ὡς κτίσμα τοῦ Υἱοῦ. Ὑπ' αὐτῆς δὲ προσετέθη εἰς τὸ Ἱερὸν Σύμβολον καὶ τὸ — " Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κτλ."

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου, οἱ δύο του υἱοὶ Ἀρκάδιος καὶ Ὀνώριος διεδέχθησαν τὸν θρόνον (395), καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰ λοιπὰ ἀνατολικὰ μέρη, ὁ δ' Ὀνώριος τὴν Ῥώμην καὶ τὰ δυτικά.

Ὁ Ἀρκάδιος ἦτο μὲν ἥμερος καὶ γλυκὺς, ἀλλ' ἀνάξιος τῆς βασιλείας, διὰ τοῦτο καὶ ἐδεσπόζετο ἀπὸ τοὺς εὐνούχους του (μάλιστα τὸν Εὐτρόπιον) καὶ ἀπὸ τὴν φιλόδοξον γυναῖκά του Εὐδοξίαν, καὶ εἰς τοὺς λόγους τῆς ὁποίας μάλιστα πειθόμενος, διήγειρε τὴν πολυθρύλλητον ἐκείνην κατὰ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σύγχυσιν, χάριν τῆς ὁποίας διεχύθη καὶ πολὺ αἷμα λαοῦ.

Τὸν Ἀρκάδιον διαδέχεται (408) Θεοδόσιος ὁ Μικρὸς, ἐπιτροπευόμενος χάριν τῆς ἡλικίας του ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του τῆς Πουλχερίας.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου Β'. ἔγινεν ἡ τρίτη Οἰκουμενικὴ σύνοδος εἰς Ἔφεσον (431) κατὰ τοῦ Νεστορίου τοῦ δοξάζοντος ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε μίαν φύσιν καὶ δύο πρόσωπα, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ λέγηται Θεοτόκος.

Τὸν Θεοδόσιον διαδέχεται ὁ Μαρκιανὸς (450).

Ἐπὶ τούτου ἔγινεν ἡ Τετάρτη Σύνοδος ἐν Χαλκηδόνι (451) κατὰ τῶν Μονοφυσιτῶν ἢ Εὐτυχιανῶν, τῶν δοξαζόντων μίαν φύσιν εἰς τὸν Χριστὸν σύνθετον ἀπὸ θεότητα καὶ ἀνθρωπότητα.

Τὸν Μαρκιανὸν διαδέχεται Λέων ὁ Θρᾷξ (457) εὐσεβὴς ἀνήρ. Μετὰ τοῦτον δὲ βασιλεύει Ζήνων [474], ὑπέρμαχος τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀποβάλλει δ' αὐτὸν ὁ Βασιλίσκος, ἄκρος ζηλωτὴς τοῦ Εὐτυχιανισμοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ παρεργισθεὶς ὁ λαὸς, ἀνεκάλεσεν αὖθις τὸν Ζήνωνα, ὅς τις καὶ ἐξέδωκε τὸ Ἑνωτικὸν λεγόμενον γράμμα, δι' οὗ ἀνεθεματίζοντο αἱ αἱρέσεις τοῦ Ἀρείου καὶ Εὐτυχοῦς. Καὶ αὐτὸς δ' ἀκολούθως ὑποπέσας εἰς τῶν Μονοφυσιτῶν τὴν αἵρεσιν, ἐπροξένησεν οὐκ ὀλίγα κακὰ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους.

Τὸν Ζήνωνα διαδέχεται Ἀναστάσιος ὁ Δίκορος [491] ὅς τις καί τοι δοὺς ἔγγραφον ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδοξίας του εἰς τὸν τότε Πατριάρχην Εὐφήμιον, ἀκολούθως ἐφάνη τὰ τῶν Μονοφυσιτῶν φρονῶν, ἐφ' ᾧτε καὶ κατετάραξε τοὺς ὀρθοδόξους, ἐξορίζων τοὺς πατριάρχας, καὶ καταδιώκων τοὺς μὴ φρονοῦντας τὸ δόγμα αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ζήνωνος, Ὀδοάκερος, βασιλεὺς τῶν Γερμανῶν, χάριν τῶν λογομαχιῶν τούτων τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκυρίευσε τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ, καὶ τὸν Ἀρειανόφρονα ἐφέρθη ἡμέρως πρὸς τοὺς ὑπηκόους του. Κατὰ δὲ τὸ 493 ἔλαβε τὴν Ῥώμην Θευδέριχος, ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνατολικῶν Γότθων, ὅστις ἐφέρθη καὶ αὐτὸς (εἰς τὴν ἀρχὴν) ἡμέρως πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους. Εἰς δὲ τὴν Ἀφρικὴν οἱ βασιλεῖς τῶν Βανδήλων, Γιζέριχος, καὶ οἱ διάδοχοί του Ὀνώριχος καὶ Βανδαμοῦνδος κλ., Ἀρειανόφρονες ὄντες, ἐπροξένησαν ἀνήκουστα κακὰ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, καίοντες καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν ἐκκλησίαν των, καὶ κάμνοντες τὸ πᾶν διὰ νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν αἵρεσίν των.

(*Ακολουθεῖ συνέχεια*).

Κ. Μ. Σ.

ΟΙ ΣΤΥΛΙΤΑΙ.

Πολλοὶ ἀναχωρηταὶ διὰ μεγαλητέραν ἐγκράτειαν ἔκαμνον πολλὰς κακοπαθείας καὶ σκληραγωγίας εἰς τὸ σῶμά των, ἀλλ' ὅλους ὑπερέβησαν οἱ Στυλῖται, λαβόντες τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἀσκήσαντ Συμεῶνος. Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Πέμπτης

Ἑκατονταετηρίδος ϛήσας ἐπὶ ὄρους ϛύλον ἱκανῶν πηχῶν ὕψος ἔχοντα, καὶ κατασκευάσας ἐπ' αὐτοῦ οἰκίδιον δύο πηχῶν, ἔζησε τριάκοντα ἔτη ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ψύχος καὶ εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, καὶ σκληραγωγούμενος καθ' ὅλα. Μιμητὰς τῆς ζωῆς του ηὗρεν ἀμέσως, ὡς τὸν Δαιτὴλ, καὶ ἄλλες, οἵτινες ὡς ἐπὶ ϛύλε καθήμενοι ὠνομάσθησαν Στυλῖται, καὶ τοιοῦτοι εὑρίσκοντο μέχρι τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος.

Κ. Μ. Σ.

Ὁ ΚΟΜΦΥΚΙΟΣ.

—

Κομφύκιος, ὁ ἄριστος τῶν Σινῶν φιλοσόφων ἐγεννήθη κατὰ τὸ 550 πρὸ Χριϛοῦ· κατήγετο ἀπὸ γένους αὐτοκρατορικοῦ· ἐστάθη Μανδαρῖνος (ἄρχων) καὶ συγκλητικὸς μικροῦ τινος βασιλείου τῆς Κίνας· ἐτελεύτησεν ἡλικίας 73 ἐτῶν. Ἡ σύνοψις τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας αὐτοῦ εἶναι, ὅτι

« Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ὑποτάσσηται εἰς τὸν Θεὸν, νὰ σέβηται καὶ νὰ λατρεύῃ αὐτόν. »

« Νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν. »

« Νὰ ὑποτάσσῃ τὰ ἑαυτοῦ πάθη εἰς τὸ λογικὸν, ϛ νὰ μὴ πράττῃ μηδὲ νὰ συλλογίζηται οὐδὲν ἐναντίον εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον. »

« Ἡ ἀρετὴ ἀνήκει εἰς πᾶσαν τάξιν ἀνθρώπων· ὅταν ὅμως ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν δὲν διδει εἰς τὴν κυβέρνησιν μεγάλους ἄνδρας, ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ ἐκλέγῃ αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἐναρέτων πολιτῶν, καὶ ἐκ τούτων νὰ συγκροτῇ τῶν εὐγενῶν τὴν τάξιν. »

« Ὁ ἄξιος βασιλεὺς μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηκόους εἰς τὴν διοίκησιν, ὡς ὁ ἀρχιτέκτων τὰ ξύλα εἰς τὰς οἰκοδομάς· τὸ καλὸν ϛ ἄξιον νὰ γείνῃ ὑποϛήριγμα τῆς οἰκοδομῆς, δὲν ἀποβάλλει αὐτὸ, ἂν ἔχῃ μικρόν τι ἐλάττωμα. »

« Ἐὰν ὁ ἡγεμὼν θέλῃ νὰ λέγῃ πάντοτε πρῶτος τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, δὲν θέλει ἔχει συμβούλους. »

« Ἡ σοφία κάθηται ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου· ἡ ἀνάβασις ὅμως δὲν εἶναι τόσον δύσκολος, ὅσον φαντάζονται αὐτήν· ὅσον προχωρεῖς, εὑρίσκεις αὐτὴν εὐκολωτέραν. »

« Ἡ ϛαθερὰ ἀρετὴ εἶναι εἰς τὸν βασιλέα ὠφελιμωτέρα παρὰ τὴν πλέον λεπτὴν ϛ πολυμήχανον πολιτικήν. »

« Ἐὰν θέλῃς νὰ φυλάττῃς τὴν ἐπικράτειάν σου, ἔλεγε πρός τινα ἡγεμόνα, πολέμει γενναίως τοὺς ἐχθρούς σε· πολέμει ὅμως ἔτι γενναιότερον τὰ πάθη σου, ἂν θέλῃς νὰ φυλάττς καὶ σεαυτόν. »

« Μὴ λέγε πρὸς τοὺς ἄλλους περὶ σεαυτοῦ μήτε καλὸν, διότι δὲν θέλουσι σὲ πιστεύσει· μήτε κακὸν, διότι τότε θέλουσι πιϛεύσει περισσότερον παρὰ ὅ,τι λέγεις. »

Β.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ.

—

Ἡ Ποίησις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη Φιλοσοφία. Ἡ Ποίησις εἶναι ἡ ὑψηλὴ τῶν Μουσῶν γλῶσσα, ἡ εὔλαλος τῆς φύσεως ζωγραφία, ἡ Μουσικὴ τῶν μεγάλων καὶ εὐαισθήτων ψυχῶν, ἡ ἀγαθὴ τῆς νεότητος κουροτρόφος. Ἡ καλὴ αὕτη τέχνη δύναται μάλιϛα νὰ καλλύνῃ τὰς ψυχὰς, νὰ ἡμερόνῃ τὰ ἤθη, νὰ ἀνυψόνῃ τὴν φανταϛίαν, νὰ καθαρίζῃ τὰ πάθη, νὰ ἐμπνέῃ φιλοτιμίαν καὶ ὁρμὴν πρὸς τὰς πράξεις τὰς ἀγαθάς. Ἡ τῶν μύθων ἡδονὴ, καὶ ἡ ἁρμονία τοῦ μέτρου, καὶ ὁ τῆς λέξεως ὄγκος, καὶ ἡ χάρις τῆς μεταφορᾶς καταπραΰνουσιν ἡσύχως τὸ ταραχῶδες ἰδίωμα τῆς ψυχῆς, καὶ καταυλοῦσι τὸ ἀπειρόκαλον, καὶ καταθέλγουσι τὸ βάναυσον καὶ σκαιὸν, καὶ ἱλαρύνουσι τὴν διάνοιαν, καὶ διδάσκουσι τὸν ἄνθρωπον τὸ μουσικώτατον σύϛημα τῆς ἀρετῆς. Καὶ αὐτὰ δὲ, τὰ ἀπό τινας ψεγόμενα, τερπνὰ δι' ὅλε καὶ κομψὰ ποιημάτια, οἷον τὰ παιγνιώδη καὶ ἀϛεῖα καὶ ὅλα τὰ χωρὶς αἰσχρότητος κωτίλα καὶ τρομερὰ, συμβάλλουσιν εἰς ἐλάφρωσιν τῶν κόπων, καὶ ἄρτυμα τῆς σπουδῆς, ὅταν ἀναγινώσκωνται μὲ φρόνησιν καὶ παιδαγωγίαν, χωρὶς τῆς ὁποίας ἔβλαψαν πολλάκις καὶ τὰ σεμνότατα συγγράμματα. Καθὼς εἶναι βιβλία συμβουλευτικὰ καὶ διδακτικὰ, οὕτω πρέπει νὰ ἦναι καὶ ἄλλα πρὸς διάχυσιν καὶ διατριβήν. Τὰ πρῶτα εἶναι ὠφέλιμα· τὰ δεύτερα τερπνά. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὅσον κοπιάζει διὰ τὴν ὠφελειάν του, τόσον ἐπιθυμεῖ τὴν ἐκ τῆς ἀνέσεως τέρψιν. Καλλιεργοῦμεν τὰς ἐλαιας καὶ τὰς ἀμπέλας, ἀλλὰ δὲν ἐκριζόνομεν οὔτε τὰς μυρίνας, οὔτε τὰς τριανταφυλέας. Ταῦτα ἐκ προοιμίων πρὸς τοὺς σοβαροὺς τῶν ἀϛείων Ποιημάτων κριτάς.

(Οἰκ.)

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Θ'.

—

Λουδοβῖκος Θ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, τόσον μεγάλην κλίσιν εἶχεν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὥϛε καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του ἀκόμη οἰκογένειαν δὲν παρέβλεπε τὸ ἄδικον. Εἷς ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, ὁ Κόμης τῆς Ἀνδεγαύας, αὐθάδης καὶ τυραννικὸς ἡγεμὼν, ἐφυλάκισεν ἕνα Ἱππότην, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε δυσοίηψίας τινὸς διαφοράν. Ἀλλ' ὁ Λουδοβῖκος παρωργίσθη πολὺ, μαθὼν τὸ ἀνάξιον τοῦτο τοῦ ἀδελφοῦ του κίνημα, καὶ μὲ θυμὸν τὸν εἶπε. Τί! Νομίζεις ὅτι εἷς μόνος βασιλεὺς δὲν ἐξαρκεῖ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ὅτι σὺ, διότι εἶσαι ἀδελφός μου, πρέπει νὰ ἦσαι ϛ ἀνώτερος τῶν νόμων; Ἀμέσως δ' ἐκβαλὼν τὸν Ἱππότην τῆς φυλακῆς, ἔκρινε τὴν μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Κόμης εἶχεν ἄδικον, ἐκέρδισεν ὁ Ἱππότης τὴν κρίσιν του.

(Πρ. Ἠθ.)

ΑΡΜΕΝΙΚΑ.

=:o:=

Ἡ Ἀρμενία, χώρα πλατεῖα τῆς μεγάλης Ἀσίας, κατεχομένη τὸ πλεῖϛον σήμερον ὑπὸ τῆς Τουρκίας, ἐν μέρει δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωσσίας καὶ Περσίας, ἔχει τοὔνομα ἐξ Ἀρμένου τοῦ ἐξ Ὀρμενίας τῆς Θεσσαλίας συμπλεύσαντος μετὰ τοῦ Ἰάσωνος εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ συνοικήσαντος αὐτὸν τὸν τόπον καὶ βασιλεύσαντος ἐν αὐτῷ. Ὁ λαὸς τῶν Ἀρμενίων τὸ πάλαι εἶχε τριπλῆν τινα συνάφειαν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Α'. ὅτι ἀμφότεροι ἦσαν ἀναμφιβόλως ἄποικοι τοῦ Καυκάσου ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἴσως καὶ κλάδος τῆς Παλαιολογικῆς φυλῆς. Β'. ὅτι ἐδέχθη μετὰ τοῦ ὀνόματος πολλοὺς ἀποίκους Ἕλληνας πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἴσως διὰ τὴν προϋπάρχουσαν συγγένειαν τῆς καταγωγῆς. Γ'. ὅτι συνεμίχθη καλῶς μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐδιοικήθη ϛ ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς ἐποχῆς καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ τῶν Ἀρμενίων πρῶτοι ἡγεμόνες, αὐτονομηθέντες 200 περίπου ἔτη πρὸ Χριϛοῦ, ἦσαν στρατηγοὶ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Ἀντιόχου· ἡ κυρία ϛρατιωτικὴ δύναμις τῶν Ἀρμενίων, ἤτοι τὸ ἱππικὸν εἶχε σκευὴν Θετταλικὴν ὡς σημειόνει ὁ Ϛράβων. Δράματα Ἑλληνικὰ ἐγράφοντο καὶ ἐπαίζοντο ἐν Ἀρμενίᾳ, τῆς ὁποίας οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ εὐπατρίδαι ἀνετρέφοντο διὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Οἱ Ἕλληνες ἐβοήθησαν καὶ τότε καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀρμενίαν εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτονομίας καὶ εὐνομίας ἐθνικοὺς αὐτῆς ἀγώνας, καὶ τίς οἶδεν ὁπόσοι Ἴονες καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι, καὶ Κρῆτες (οἱ ὁποῖοι ἐϛράτευσαν τότε κατὰ τὴν Ἀσίαν ὡς ἄριϛοι τοξόται καὶ σφενδονῖται) ἄφησαν ὀϛᾶ καὶ τέκνα εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, τοὺς ὁποίους ἐκάλυψε, φεῦ! ϛ κατέφθειρε ὁ βαρβαρισμός. Παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἄρα ἔχει τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων ἔκπαλαι τὸ ὄνομα ἐθνικόν, καὶ πρώιϛην ἐθνικὴν σύϛασιν καὶ αὐτονομίαν καὶ ἐκπαίδευσιν καὶ φήμην τινὰ, καὶ προσέτι ὕλην πολλὴν εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν γλώσσης· καθόσον δὲ καὶ τὴν θρησκείαν καὶ τὸ νυν ὑπ' αὐτῶν προσβευόμενον δόγμα. Ἄλλως ἡ Ἀρμενικὴ οὐσία φαίνεται ἀπαύγασμα τι ἡ ἀνανάκλασις τῆς Ἑλληνικῆς· ϛ καθὼς ἡ πιώσις τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ἐπέφερε τὰς μεγάλας συμφορὰς εἰς τὸν διασκορπισμὸν τῶν Ἀρμενίων, οὕτω ϛὴν ἀνόρθωσιν ϛ ἐον συνοικισμὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πατρίδα εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν ἐκ τοῦ νῦν εὐκλεῶς βασιλεύοντος Σουλιάνου, διὰ τὸ συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει, ἰδίως δὲ διὰ τὴν ἡμέρωσιν καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς Μεγάλης Ἀσίας.

Μετὰ τὰ προῤῥηθέντα δὲν εἶναι χρεία νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα πόσην ἐπιμιξίαν εἶχον οἱ Ἀρμένιοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων κυβερνώμενοι καὶ διδασκόμενοι ὑπ' αὐτῶν κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους. Ἡ Ἱϛορία ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶναι πλησιεϛέρα καὶ γνωϛοτέρα εἰς πολλούς. Κατὰ τὴν Πέμπτην ἀπὸ Χριϛοῦ Ἑκατονταετηρίδα Εὐτυχὴς Πατριάρχης Κωνϛαντινουπόλεως ἐξέφερε πρῶτος τὸ δόγμα τῶν Μονοφυητῶν, τὸ ὁποῖον παραλαβὼν μετὰ πολλότατα ἔτη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑβδόμης Ἑκατονταετηρίδος ὁ Σύρος Ἰάκωβος, ἐπιλεγόμενος Σάντκαλος, παρὰ τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ ὀλίγων ὀπαδῶν τῆς Εὐτυχιανῆς αἱρέσεως ἐσύϛησεν ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ καὶ ἐκανόνισε τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ γράμματα ἤκμαζον τότε μέχρι τῶν Σταυροφορικῶν χρόνων, καὶ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς εἶναι οἱ περισσότεροι Συγγραφεῖς τῆς Ἀρμενικῆς γλώσσης. Ἡ Ἱϛορία μᾶς ἀναφέρει καὶ ἡγεμονίαν Ἑλληνικὴν ἐν Ἀρμενίᾳ κατὰ τὴν ΙΑ'. ἀπὸ Χριϛοῦ ἑκατονταετηρίδα. Ὁ πρῶτος τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας Πατριάρχης ἐπιλεγόμενος Καθολικὸς ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων (ἴσως πρὸς διαϛολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ) εἰς ὃν ὑπάγονται οἱ ἄλλοι ὅλοι, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐν Κωνϛαντινουπόλει, ἐδρεύει κατὰ τὸ Ἐτμιάζινον περὶ τὸ Ἐριβὰν παλαιὰν καὶ μεγάλην μονὴν τοῦ Ἀραράτ. Τὸ ἔθνος τῶν Ἀρμενίων συμποσοῦται εἰς 3,000,000 περίπου ψυχὰς, ἐξ ὧν ἡ μὲν Ἀρμενία διασώζει ὡς ἀγαθομήτηρ τὸ ἓν περίπου ἑκατομμύριον· οἱ δὲ λοιποὶ εὑρίσκονται διεσκορπισμένοι εἰς τὰς ἐμπορικὰς πόλεις τῆς Ῥωσσίας, Πρωσσίας, Αὐϛρίας, Τουρκίας, ἔτι δὲ τῆς Ἰνδίας, Ταρτα-

ρίας καὶ Κίνας, καί τινων ἄλλων μερῶν.

Ὁ Λαὸς οὗτος τὸν ὁποῖον διὰ τοὺς σημειωθέντας λόγους ᾗ τὰς μελλούσας ἐλπίδας αὐτοῦ, δυνάμεθα νὰ θεωρῶμεν ὡς τὸν μόνον πιαζόμενον ἐν τῇ Ἀσίᾳ συγγενῆ καὶ νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐκ τῶν ἐναὐτῇ ἑτεροδόξων Χριστιανῶν, φαίνεται ῥωμαλαῖος, εὐειδής, ἥμερος, μεταδοτικός, πειθήνιος, θαῤῥαλαῖος, φιλότεχνος, φιλόπατρις, πιστὸς φίλος τῆς Εὐαγγελικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς του Ἱστορίας, δι' ἧς συνδέεται μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ· ὁ ὁποῖος ἀνερχόμενος εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἐκτείνει τὰς φιλοσόφους ᾗ φιλανθρώπους αὐτοῦ εὐχὰς ὑπερ πάσης τῆς Ἀσίας, ἰδίως δὲ τῆς Χριστιανικῆς, τῆς μᾶλλον ἀναξιοπαθούσης. Οἱ δύο λαοὶ δύνανται νὰ ἔχωσι πολὺ ὄφελος ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης ᾗ συνδρομῆς, ἀντιβοηθούμενοι εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ παντὸς ἀγαθοῦ τῆς κοινότητός των, ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἐπικρατείᾳ ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας ἐπιχειρήσεις των κατὰ τὴν Ἀσίαν. Οἱ Ἀρμένιοι ἔχουν, ὅταν θέλωσι, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα νέαν πατρίδα. Ἐὰν οἱ δύο λαοὶ εὕρωσι τὸν τρόπον νὰ σχετισθῶσιν ἐκ νέου δι' ἐπιγαμιῶν, ἄνευ τινος προσηλυτικῆς διαθέσεως, ὁ σύνδεσμος αὐτῶν δύναται νὰ γίνῃ ἔτι πλέον διαρκὴς καὶ πολλαχῶς ὠφέλιμος εἰς ἀμφοτέρους. Οἱ Ἕλληνες καθὼς καὶ οἱ Ἀρμένιοι φοβούμενοι εὐλόγως τοὺς Παπιστὰς, ἕνεκα τῶν προσηλυτικῶν διαθέσεών των ἑνούμενοι ὁμοῦ δύνανται εὐκολώτερον νὰ καταπολεμήσωσι τὰς διαφόρους πλεκτάνας τῶν παμπονήρων καὶ πανούργων τούτων τυχοδιωκτῶν τῆς Λύσεως.

Εὐμένης.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ.

Ἐστάθη ἀρχαιότατος φιλόσοφος Πέρσης κατὰ τοὺς χρόνους Δαρείου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὑσάσπου. Ἐγεννήθη, ὡς λέγουσιν, ἐκ πτωχῶν γονέων, ᾗ ἦτο ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ δοῦλος Ἰσραηλίτου τινὸς προφήτου, κατ' ἄλλους μὲν τοῦ Δανιὴλ, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἰεζεκιήλ· θεωρεῖται ὅμως ὡς βέβαιον, ὅτι ἐδιδάχθη τοὺς νόμους, τὰ δόγματα, ᾗ τὰς θρησκευτικὰς συνηθείας τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους, τὰ ὁποῖα ἐσύζησεν ἐν τῇ Περσίᾳ, ἄλλα μὲν ἀπαράλλακτα, ἄλλα δὲ μεταπεποιημένα. Ἂν παρατηρήσωμεν πόσον δύσκολον πρᾶγμα εἶναι ἡ ἠθικὴ ᾗ θρησκευτικὴ μεταβολὴ τῶν ἐθνῶν, πρέπει νὰ θαυμάσωμεν ὅτι εἰς πέντε ἢ ἓξ ἔτη, ὡς λέγουσι, κατώρθωσε τοῦτο ὁ Ζωροάστρης ἐν τῇ Περσίᾳ.

Τὰ δόγματα τῆς θρησκείας τοῦ Ζωροάστρου ἦσαν τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς ᾗ ἡ μέλλουσα κρίσις ᾗ ἀνταπόδοσις. Ἐδογμάτιζε δύο ἀρχὰς, μίαν τοῦ καλοῦ, τὸν Ὀρομάζην, καὶ ἄλλην τοῦ κακοῦ, τὸν Ἀριμάνην.

Τὰ ἠθικὰ αὐτοῦ παραγγέλματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνεφέροντο πάντα τὰ ἄλλα, ἦσαν ἡ καθαρότης καὶ ἀδιαφθορία τῶν διαλογισμῶν, τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων. Β.

Ἐπειδὴ ὁ διάλογος Μαγνήτου ᾗ Μαργαρίτου ἀταρτίζει ὁλόκληρον βιβλίον, ὁ Συντάκτης αὐτοῦ ἀπεφάσισε καὶ τυπόνει εἰς Τόμον χωριστὸν αὐτὸν, ἐν ᾧ θέλουν συνδιαλέγεσθαι καὶ ἕτερα τοιαύτης φύσεως στοιχεῖα, διὰ πρόοδον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀναχαίτισιν τῆς κακίας, τῶν κοινωνικῶν ᾗ ἀκοινωνήτων, ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ὄντων· διὸ ἐξαιτούμεθα συγγνώμην διὰ τὴν μὴ καταχώρησιν αὐτοῦ εἰς τὸ Περιοδικόν μας Σύγγραμμα.

☞ Κατ' αἴτησιν τῶν Συνδρομητῶν μας, εἰς τὸ ἑξῆς θέλομεν διαιρεῖ εἰς σελίδας τὰ ἐν τῇ Μελίσσῃ καταχωρούμενα Μυθιστορήματα, διὰ νὰ συνδέωνται ἀκολούθως εἰς ἰδαίτερα βιβλία.—Τὸ ἑπόμενον δὲ Μυθιστορίδιον, μεταπεφρασμένον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μᾶς ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Ἀρμενίου Σταυρινοῦ Ταμκαζίδου, σπουδαστοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Τὴν δὲ περὶ αὐτοῦ κρίσιν, ἀφίνοντες εἰς τὴν εὐμένειαν τῶν ἀναγνωστῶν μας, δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ προσφέρωμεν τοὺς ἀνήκοντας ἐπαίνους εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει μας ἔθνος τῶν Ἀρμενίων, διὰ τὴν ὁποίαν καταβάλλουσι προσπάθειαν διὰ τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὑπενθυμίζοντες συγχρόνως εἰς αὐτοὺς, ὅτι καθὼς εἰς τοὺς Ἑλληνιστὰς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ Λατινικὴ γλῶσσα, οὕτω καὶ εἰς τοὺς Ἀρμενίους ἡ ἀρχαία Ἑλληνική, ὡς ὁλοκλήρων ἑλληνικῶν φράσεων καὶ περισκοπῶν ἐμπεριεχομένων εἰς τὰ συγγράμματα αὐτῶν, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς συνθέσεώς των καθ' ὅλα Ἑλληνικῆς οὔσης. Δὲν λείπομεν δ' ἰδιαιτέρως νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ τὸν ἀξιότιμον ᾗ φιλογενῆ Συντάκτην τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης Ἀρμενικῆς ἐφημερίδος κύριον Λουκᾶν Βαλτασσάρ, ὅς τις, εἰδήμων αὐτὸς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὤν, δὲν παύει νὰ συνιστᾷ αὐτὴν εἰς τὸ ἔθνος του, ἤδη μάλιστα ὡς ἓν ἐκ τῶν οὐσιωδεστέρων θεμάτων τῆς ἐφημερίδος του θεωρῶν τὴν σπουδὴν αὐτῆς.

Ἀντώνιος Πατρίκιος.